

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

ANY XL :: NÚM. 2067

15 cèntims = Atrassats 30

BARCELONA 9 D'AGOST DE 1918

JOGUINES DE PLATJA

—Ja l'he caçat!... Ara vaig a internar-lo a la galleda
i després el deixaré escapar altre cop.

PERFUMES amb LOCIONS de "MYRURGIA"

Dipòsit núm. 1
Aroles, núm, 5
— Tel. A 657 —

Quatre dipòsits de fret sa-
ludable per a aquest estiu

Dipòsit núm. 2
Salmerón, 13
— Tel. G 1240 —

La fàbrica
més antiga,
més important
i més acreditada
d' Espanya

HIELO SANO

Loaguina

Es el glaç
pràcticament
més econòmic
perquè refreda
molt depressa

Direcció central: P. Aduana, 27-Tel. A 21

Dipòsit núm. 3
Sepúlveda, 185
— Tel. A 5055 —

Aigua pura, glaçada intensament
amb totes les garanties higièniques

Dipòsit núm. 4
Diputació, 270
— Tel. A 5054 —

Calvicies-Caspa-Caida del CABELLO

CAPILAR

AMERICANO

del famoso especialista Dr. MEZQUIDA. — ¡Éxito grandioso! — Trata-
miento médico. «América Clínica», Plaza Buensuceso, 2, pral.,
BARCELONA. — Limpio. Agradable. Higiénico. Informes gratis por
escrito si remiten sello. En droguerías y farmacias, 6'50 pesetas frasco

Lithinés du Dr Gustin

permeten preparar econòmicament un aigua mineral alcalina litinada, règimen indis-
pensable contra gota, mal de pedra, reumatisme, cólics hepàtics y nefrítics

Les altres reines

OM dèiem l'altre dia, després de la reina que ha fet denteta a totes les balladores amb la tòia hi han unes altres reines que també són forasteres.

Es el cas, que les noies casadores de casa de senyor no ballen amb els del poble i si hi ballen són una o dugues dances tot lo més perquè és la veritat que ni uns ni altres s'hi troben bé. Els *niños bien* tampoc ballen gaire amb les minyones rurals, no perquè no s'hi trobin bé uns i altres, que dir això seria mentir a dretes, sinó perquè an elles, després de fer-ho, les repton els galans de tot l'any i d'ells, en acabat un vals rodó o un schotichs saltat o una polca de punta i taló ne fan befa les vaporeses damiselles de la colònia estiuenca.

I heu's aquí que entre aquests dos exèrcits d'esforçades ballarines, copça el llor de la victòria, és favorit amb tots els sufragis, balla amb la flor i nata de indígenes i forasters, el batalló de les criades, procedent de muntanya però empeltat d'aires ciutadans, que encanta als del poble per lo que té de senyor, als senyors per lo que té de poble i a uns i a altres perquè ballen sabent lo que es fan i fan sabent deixar fer, i que vajal tot és hu ballar amb elles o amb aquells estaquirotos que tenen els peus tan grossos com hom o amb aquelles nines fetes de marenga i vestides de randes, amb les que tens d'anar amb por de estripar-les o aixafar-les.

La minyona sarauista és molt viva i se guardarà com d'escaldar-se de presentar-se a l'envelat o a la sala amb un vestit com els que porta per a assistir a l'«Iris», a la «Bohemia», al «Globo» o a una Societat recreativa qualsevol. Ella sap que a fora com a fora i així imita la senzillesa de les mestresses i porta trajos com els d'aquestes, però una miqueta més bons. Bon calçat, bones mitges, res d'enagos planxats d'aquells que en un giravolt de vals deixen veure el cul dels pantalons de les pubilles de la vila. Uns refajos i sinó res. Els llaços i les plomes i els guants de pell o de seda, que es quedin per a les del poble.

Una minyona d'aquestes que sàpiga arreglar-se, que tingui bon pamet i llengua llarga, ja se sap: els balla tots.

L'adroguer la treu perquè li té promès fa cinc setmanes; el carboner perquè un dia se deixà enmascarar sense massa protesta; el carnicer perquè com més crida i més, li diu: lladrot! al comentar la pesada, més enamorat n'està i el fill del masover perquè a la nit fan broma a l'era i els altres perquè els hi agrada i tots per a aprendre de ballar aquestes dances de fox-trot, i tango argentí, i marxa militar, que ella domina més que el célebre Nadal. Tant i tant, que en les acadèmies abans anomenades «Globo», «Iris» i «Bohemia», ja tenia miradors.

Els senyorets de la colònia també hi ballen. Això an elles els plau molt, crec, en veritat, que més que per res per a fer enrabiari a les senyoretes. A la cara llegeixen mentre passen giravoltant:

—Mira, Mercedes, al teu germà: balla amb la nostra cambrera.

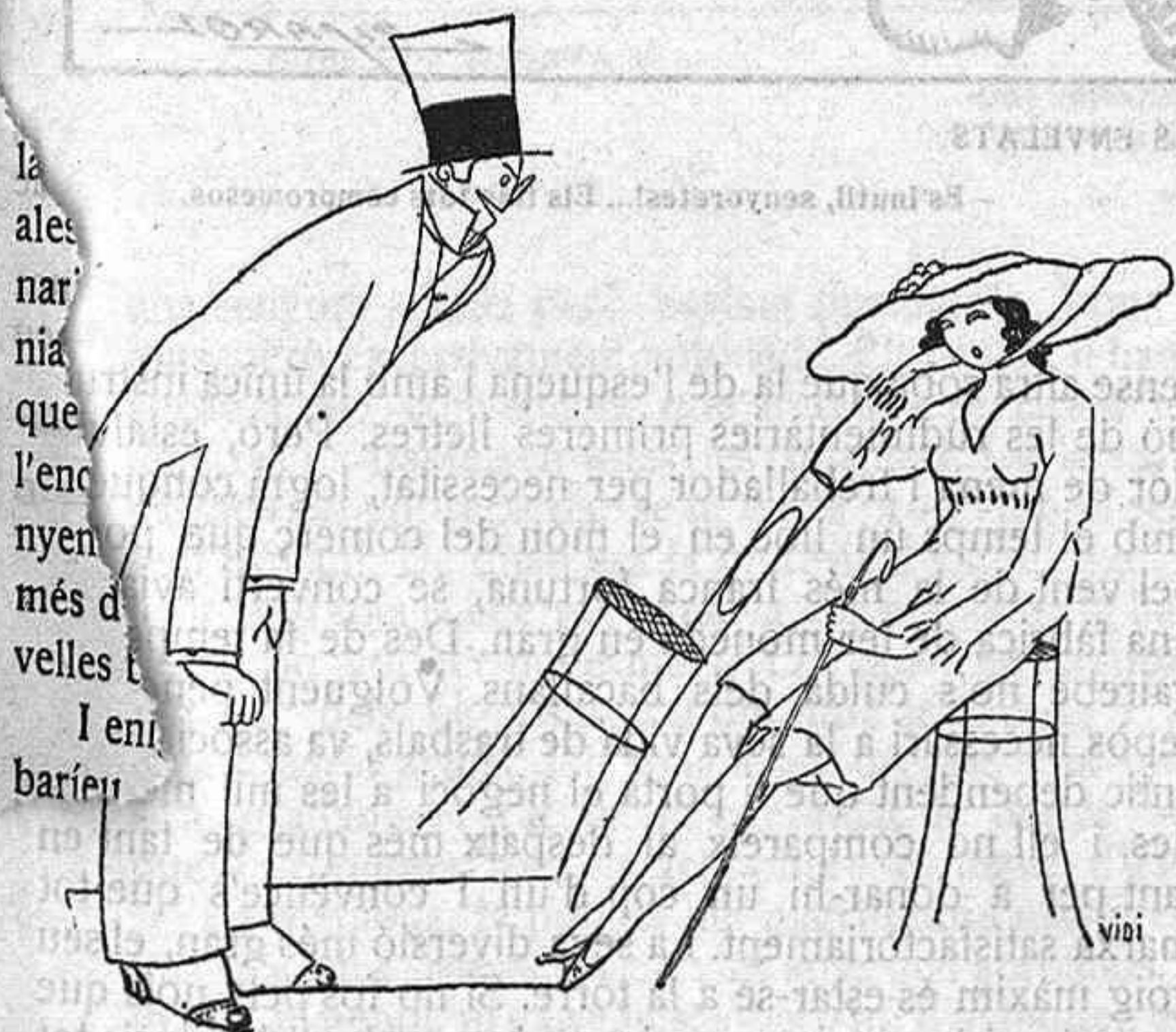
—Sí.

—Es ben bufona.

—Si, va més ben vestida que nosaltres.

—I doncs, que no ha anat a fora?
—No, senyora. Jo hi anava pel pa moreno... El pa moreno ha vingut a estiuejar a Barcelona... Doncs... quines ganes!...

—Estic molt enfadada!... No portar-me a estiuejar quan a Barcelona ja no hi queda ningú de cara i ulls!...
—Què dius, ara!... Ningú!... I el Conde de Montecristo?...

—Sobre'tot que jo, ja ho sé.

—Crida-la i digues que vagi a comprar qualsevol cosa.

—Ai, noia, no. Que es diverteixi. I a més no vui destorbar-la, potser s'arreglaran.

—Que se'n fii...

—Jal jal! Ell, que no li fiqui els dits a la boca.

—Perquè.

—Mossega.

La sort és que com que els *niños bien* tenen compromís, no hi ballen gaire; amb tot hi han excepcions i amb gran escàndol de tota la colònia, s'ha vist més d'una i més de tres vegades, que els minyons més rics, més guapos i més elegants del forasteram, han deixat plantades a les amigues de ses germanes per ensacar tota la nit amb les llurs criades. La veritat és que an aquests tothom els critica i fins els seus amics els diuen barruts.

Les noies del poble pensen o ho fan veure que és broma passadora, flor d'un dia; fan com qui no s'hi encaparra i prenen venjança en el ball de socis. En aquest si que no hi entren les pobres criades. El minyó que se atrevis a ballar-lo amb una d'elles, ja podia tenir per segura la cullita de carabaces en tots els balls de l'hivern.

Però no val fiar-se'n; moltes vegades les que no han pogut ballar un any el vals de socis, al que vé ballen el de casats i sinó que ho diguin la del forner, la Pepa de cân Teixidor i l'Antònia de cân Llebreta, manyaga, manyaga, s'ha casat amb l'hereu més ric del poble i s'ha ficat els sogres a la butxaca.

EL TERROR DELS ENVELATS

—Es inútil, senyorettes!... Els tinc tots compromesos.

“VILLA MATILDE”

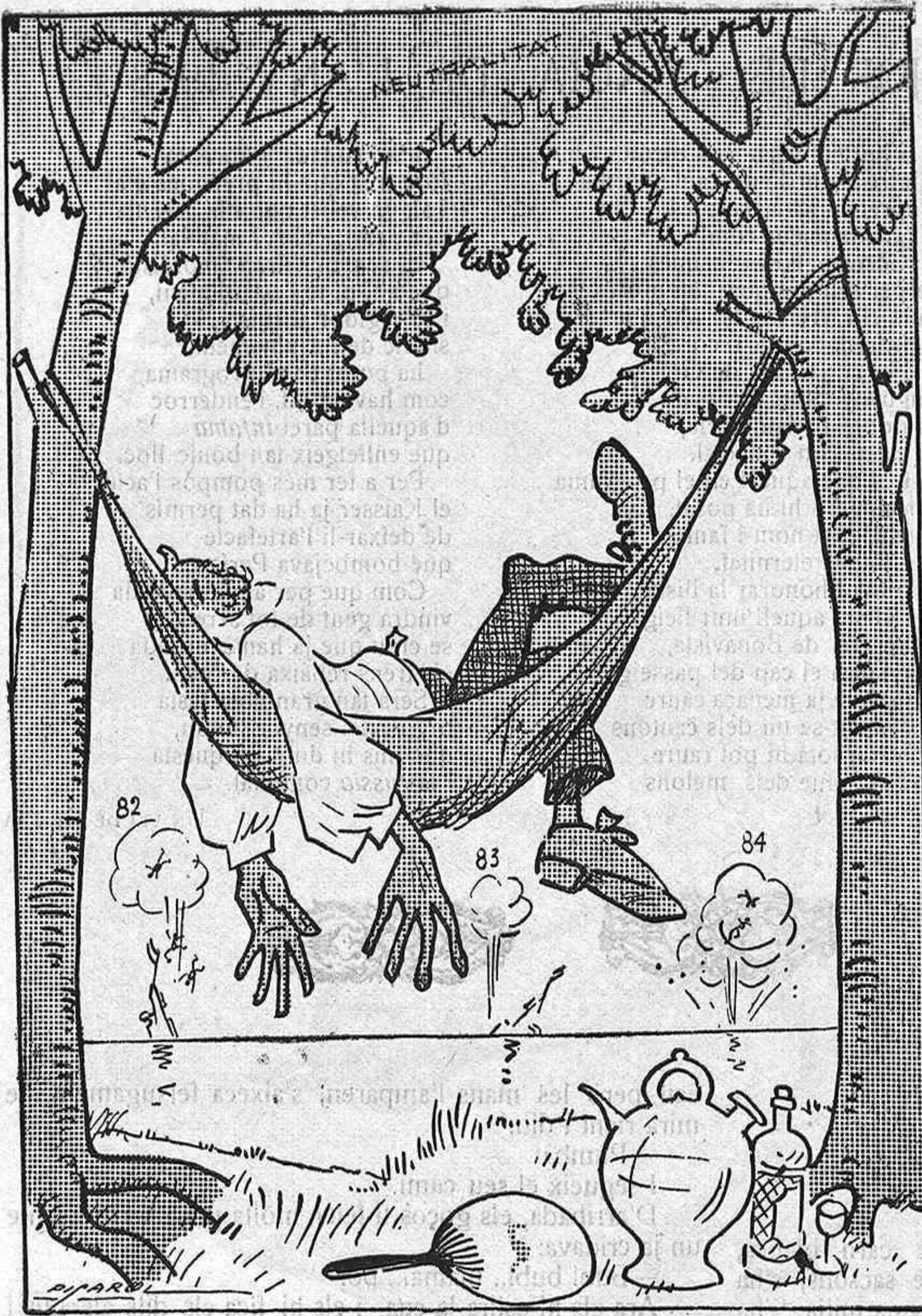
II.—LA FAMILIA

Constitueixen la família Fustagueras, el pare, don Francisco; la mare, donya Matilde—d'aquí el nom de la «villa»—; la nena, Matildita i el noi, En Paquito.

Don Francisco és un home de més de cinquanta anys, senzillot, trempat i amable, però que es deixa imposar massa per la dona. Es d'aquells homes que han vingut del no-res i que amb llur treball incansable i ajudats de una sort grandiosa, han aconseguit fer-se un capital més que regular. De petit va anar a Barcelona, d'aprenent,

sense altra roba que la de l'esquena i amb la única instrucció de les rudimentàries primeres lletres. Però, estalviador de mena i treballador per necessitat, logrà conquerir amb el temps un lloc en el món del comerç que portat pel vent de la més franca fortuna, se convertí aviat en una fàbrica de fer moneda en gran. Des de fa temps que gairebé no's cuida dels bacallans. Volguent pendre el repòs necessari a la seva vida de trasbals, va associar a un antic dependent que li porta el negoci a les mil meravelles, i ell no compareix al despatx més que de tant en tant per a donar-hi un cop d'ull i convènce's que tot marxa satisfactoriament. La seva diversió més gran, el seu goig màxim és estar-se a la torre. Si no fos pels nois que protesten i la senyora que ho troba cursi, ell hi viuria tot l'any. Ara es té d'acontentar amb pujar-hi cada diumenge i estar-s'hi durant els tres mesos d'estiu.

Donya Matilde, la digna esposa de don Francisco, és

HORES DE NYONYA

—Que descansada vida
la del que huye del mundanal ruidol...»

una senyora afable, però bastant presumida; bona en el fons, però excessivament entonada. Els diners li han pujat al cap i està convençuda que amb ells se tapen tots els defectes i s'assoleixen totes les qualitats. De la seva vida passada no vol recordar-se'n; en té prou amb el seu present brillant. De quan era la modisteta humil que treballant amb tota la energia ajudava a la marxa de la llar modesta, no vol fer-ne esment. En canvi se complau en refregar pels bigotis a tothom que se li posa a tret, la seva situació actual, i li sona a les orelles com una música agradable el tractament continuat de donya Matilde que li prodiguen tots els del poble i coneguts d'estiueig.

La Matildita, la pubilla del matrimoni Fustagueras, és una cloròtica damisella de vint anys mal aprofitats. No és guapa, ni gentil, ni gaire llesta, però no li manquen els pretendents que segurament cerquen més la fortuna que li correspongui que no les seves escasses gràcies i les seves minces qualitats. Instruïda en un col·legi de primer ordre

no ha adquirit gaires dels coneixements que les monges li ensenyaren, però en canvi ha sortit mestra en les regles convencionals de l'alta societat, sap manejar les estisores de la crítica xafardera i coneix tots els detalls relliscosos de la vida íntima i pública de la gent de categoria social. Pinta floretes, ocells i papellones, toca el piano a batzegades i canta amb un gust gens recomanable. Això com a instrucció. En quant a la educació, està encara a les primeres lletres. Tracta de tú al servei i respectivament a tothom, critica continuament al poble i parla quasi sempre el castellà pintoresc i especial dels catalans castellanistes.

El noi es diu Paquito. Malgrat els seus dinou anys, està profundament fastiguejat de la vida. L'ha correguda tant, que ara no té esma per aixecar-se a donar el vol de jove; ha estimat tant perquè sí, per a donar-se importància, que es veu impossibilitat de sentir la estimació entusiasta i joiosa de la edat florida. És un vell de dinou anys; té el cor eixut i l'ànima morta, el cos invadit per la terrible malaltia de la mandra i el cap enfosquit pels excessos de la mala vida. Té goços lletjos i un *enredo* indecorós que li xucla els diners d'una manera estúpida. Vesteix extremat, ratllant al ridícol i, com la seva germana, no li agrada parlar el català, que troba altament ordinari. Renega com un oriol, beu com un borratxo empedernit i juga sempre que en té ocasió. Així com la noia és l'ull dret del «papá», el noi és l'ídol de donya Matilde. Ella és la qui es va oposar que entrés a treballar en el despatx i qui abogà per a que emprengués la distingida carrera d'enginyer. Però és opinió general que, al pas que porta, el noi enginyarà poca cosa, sinó és la manera ràpida de malgastar-se tontament els quartos.

Completen la llista d'estadants de «Villa Matilde» les dugues minyones; la cuinera i la cambrera; les dugues xicotes que donya Matilde ha triat ben lletges i paulas per por del seu hereu—a qui li coneix la flaca—i que són les úniques que han acceptat passar l'estiu a fora. La cuinera perquè *sisà* d'una faisó extraordinària i la cambrera perquè don Francisco que és molt viu li ha cercat d'amagat un xicot formal per a la temporada d'estiu.

JORDI CATALÀ

□ Pensament observat i recullit per un estiuejador de Caldetes:

«Si ets a ciutat i et crees un amic, és bò que aquest amic sigui persona fina. En canvi, si ets a fóra i et crees un amic val més que aquest amic sigui *ordinari*.»

LA FESTA MAJOR DE GRACIA, DE L'ANY 1918

Aquest any faran a Gràcia colossal festa major, el poble, l'aristocràcia, el clero i un regidor.

Hi ha un programa que espeterra, com mai se n'ha fet d'igual i més que no pas la guerra serà de fama mundial.

Allò d'envelats i festes amb guarniments de paper i quatre músics d'orquestes que embarassen el carrer

i curses de sacs per glòria de dotze o tretze marrecs, tot ja ha passat a l'història com hi han passat reits i gècs.

Avui s'ha de fer tot fora de lo que era de costum: per això havem canviat l'hora i volem com un verdum;

fem mífings monstres i cines i plaças monumentals i fem anar a les nines més curtes... que un hom sens rals;

i portem els nois a escoles dintre un bosc on canten grills i aprenen les baceroles i l'art de matar conills.

Coses petites i fosques ja per sempre més han mort sols el carrer de les Mosques deixarem com a record.

Per ço la festa de Gràcia enguany faràn colossal el poble, l'aristocràcia, el clero i un concejal.

I es que aquest en el programa un número hi ha posat, que li darà nom i fama per tota la eternitat.

Ell vol honorar la llista derribant aquell mur lleig del carrer de Bonavista, que tanca el cap del passeig,

perquè ja menaça caure decantant-se un dels cantons i mort a sota hi pot raure aquell home dels melons

i la mainada ignocenta fóra trist que hi prengué mal i algun vellet que s'hi assenta per pendre el sol matinal.

El senyor Giralt, moblista, que allí hi té l'establiment, i és regidor altruista, síndic de l'Ajuntament,

ha posat en el programa, com havem dit, l'enderroc d'aquella paret *injama* que enlletgeix tan bonic lloc.

Per a fer més pompós l'acte, el Kaiser ja ha dat permís de deixar-li l'artefacte que bombejava París.

Com que per aquesta diada vindrà gent de tot arreu, se creu que ja han acordada els trens rebaixa de preu.

Serà tan grandiosa festa orgull del senyor Giralt, que fins hi durà l'orquestra i la *rússia* comunal.

UN VEI DE GRÀCIA

En un mes

QUELLA personeta de carn blanca, rossa, tota plena de sacsons, s'ha girat en un mes com una mitja. S'ha afluquit i ha crescut; tanta sorra arribà a carregar entre els cabells, que sa mare prescindi, amb greu dolor, de aquells rulls d'or, envejats per totes les coneixences i l'ha pelat al zero.

Ara és moreno; va tot esgarrapat; la fortalesa de les aigües li feu sortir de bon principi munió de grans i fabasses que gratà fins a encetar-se, la fortalesa de les pedres ha fet son front semblant al de Moissès, com ell ostenta dugues banyes; té una pelada en un genoll i altre en un colze.

Però la mudança física no és res comparada amb la moral. Ja no se'n recorda poc ni molt de quants déus hi han, ni fa sanctus quan sent una campana. En canvi quin cabal de coneixements ha adquirit des de que l'arrenca-ren d'aquella presó o diem-ne piset de ciutat per a portar-lo an aquesta masia amb pati, era, horta safaretxos, porxos i bestioles de Déu de tota mena.

Des de que es lleva fins que el posen al lletet corre d'ací d'allà amb una mena de trotillo que li fan fer les cames poc segures; cada vint passes cau, però com si res, ell ja ho sap que ha de caure i és per això que camina amb els braços oberts i les mans exteses; perd l'equilibri,

cau, però les mans l'amparen, s'aixeca feixugament, te mira rient i diu:

—Pumbà!

I segueix el seu camí.

D'arribada, els goços li feien molta por. A l'obirar-ne un ja cridava:

—Bub! bub!.. mama... po!

Ara els hi estira la cua, i els hi fica els dits als ulls i al nas. Són els goços qui li tenen por an ell.

No hi ha persona al món que li faci dir tites per gallines, en canvi sap perfectament que tota bèstia que tanca un galliner és un coq-coq. Els garrinets no són porquets, que són orrrg-orrrg; com un gat és miau i el goç és bub. Per a indicar els conills fa una ganyota i ara està aprenent d'imitar l'ànec.

Se complau en tocar tot lo que li diuen que és caca i amb sos ditets ha après d'una manera meravellosa a copçar les mosques que dormen mig borratxes sobre els sacs de farinaça o de guano.

Menja fruita verda i tomàquets massa madurs, sense amanir, res li fa mal.

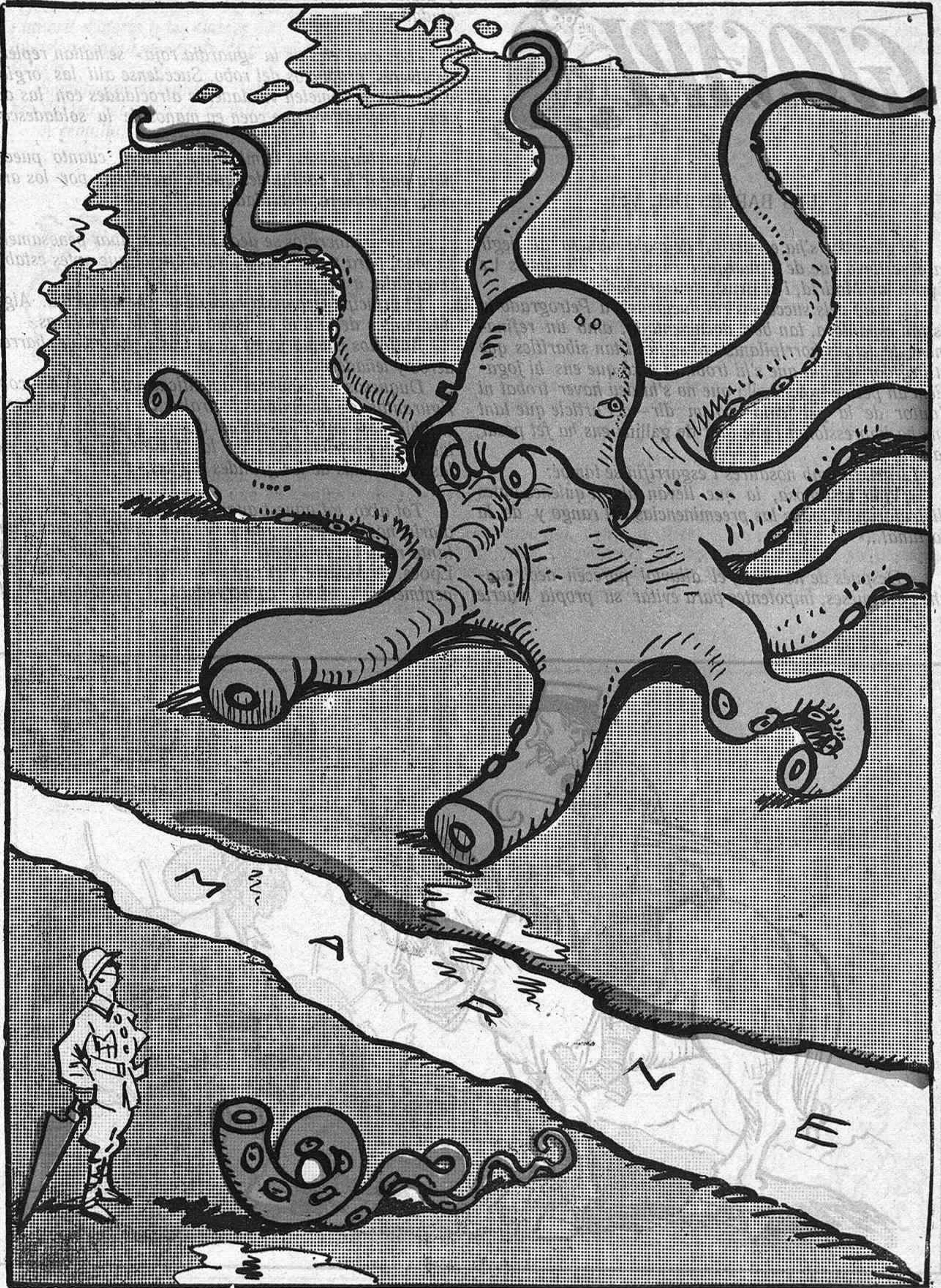
Ara l'estic mirant. Ha pujat l'escala fent:

—Miau, miau, a cada esglaó que pujava, i arribat al primer replà el goç que tenim per a guardar de nit, el únic que li fa por, s'ha posat a lladrar desafortat. S'han acabat els miaus i m'estira els bracets dient-me:

—Po.

Vaig a cercar-lo perquè és capaç de fume's escala avall.

UN POP FERIT DE MORT

-Ai, ai, que aviat em deixaran sense cames!..

GLOSARI

LES BARBES DEL VEÍ

El glosador s'ha esgarriat de mala manera al llegir la descripció que de l'anarquia russa fan els diaris La Época, de Madrid, i el Brusi, de Barcelona.

La visió dels successos revolucionaris a Petrogrado hi és tan espantosa, tan ben documentada, amb un refinament de detalls horripilants tan sàdics i tan sibarítics que el llegidor sembla que s'hi trobi... i això que ens hi jugaríem un pèl de bolchewiki que no s'hi deu haver trobat ni l'autor de la pel·lícula—volem dir—del article que tant ens ha impressionat i que tant de gallina ens ha fet posar la pell.

Llegeixin amb nosaltres i esgarriïn-se també:

«¡Vida lastimosa, la que llevan ahora quienes antes disfrutaron de todas las preeminencias del rango y de la fortuna!...»

«¡Después de nosotros, el diluvio! parecen decir muchos burgueses, impotentes para evitar su propia muerte

y atajar el estado de anarquía en que se halla la gran ciudad.»

«Los cuarteles de la «guardia roja» se hallan repletos de viveres, productos del robo. Sucédense allí las orgías, y en ellas se cometen verdaderas atrocidades con las damas aristocráticas que caen en manos de la soldadesca.»

«Los burgueses, hambrientos, hacen cuanto pueden para pagar las cantidades que se les exigen por los artículos de primera necesidad.»

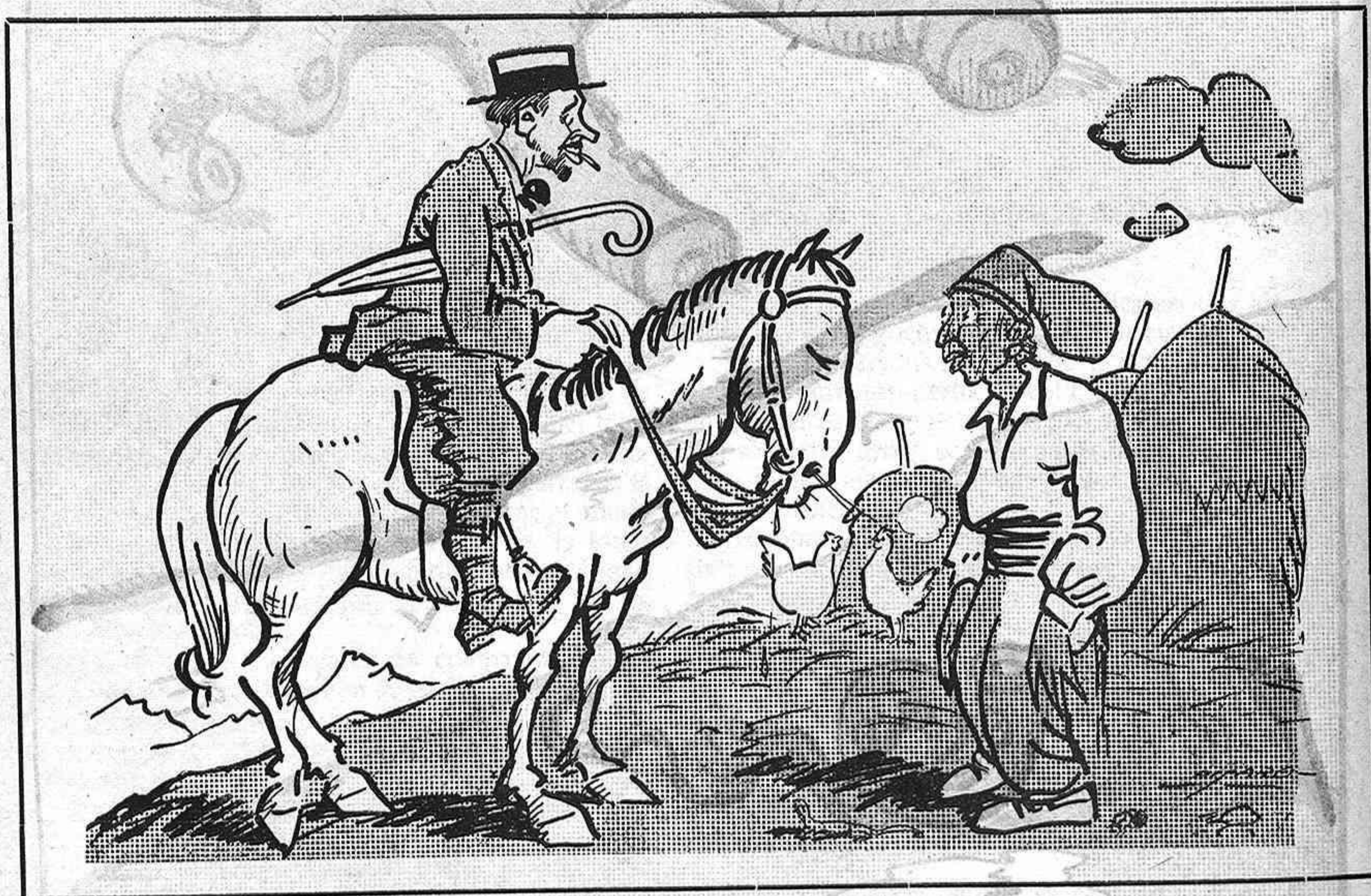
«Los aristócratas se dedican, para ganar penosamente su vida, para poder comer, a los oficios que antes estaban reservados a los pobres.»

El príncipe Uchiorski hace de pinche de cocina. Algunas damas de la alta sociedad sirven de camareras.

Antiguos chambelanes de la Corte ejercen de barrenderos y leñadores.

Duquesas y condesas auténticas han entrado como figurantas en compañías teatrales de ínfima categoría; exhibiéndose entre las chicas del coro damas que antes lucían elegantes toilettes en las fiestas de la Corte y en las residencias de los grandes duques.»

Tot això, tot aquest quadre tètric, exposat per altres diaris, no tindria res de particular, però explicat amb tanta riquesa de detalls i tal regositg d'emoció per La Época, de Madrid, i el Brusi, de Barcelona, premsa eminentment, burgesa, conservadora i cortisana, fa tot

EL BARCELONÍ A MUNTANYA

—Que'm vendrieu un parell de gallines?
 —Les gallines les tinc per a fer ous.
 —Que'm vendrieu un parell d'ous?
 —Els ous els tinc per a fer gallines.

l'efecte de una «llamada» als ministres de la Governació i un crit d'alerta a les classes directores de altres pobles que s'empenyen en seguir les petjades de la desventurada Rússia.

*Sembla que vulguin dir: «Quan vegis afeitar les barbes del teu veí, posa en remull les teves.»
A remullar toquen!...*

XARAU

BOSQUE

La Empresa d'aquest elegant teatre deu sentir-se més que satisfeta davant del nombrós públic que diàriament fa acte de presència a les representacions que d'òpera gran hi venen donant una colla d'artistes que en conjunt tots són dignes de lloança.

Durant els darrers vuit dies mereixen especial menció les segona i tercera representacions de «Bohème» en les quals hi prengué part la nostra «diva» Mercè Capsir en substitució de la senyoreta Tasso que estigué desgraciadíssima en la primera que de dita òpera es donà. Si bé no pot dir-se que la

senyoreta Capsir està incomparable, en canvi afirmem que en dita obra treu tot el partit possible de sa potent vèu, motiu per lo que el públic s'entusiasma i constantment aplaudeix a tan simpàtica artista.

També devem fer un gran elogi de l'execució musical de «Cavalleria rusticana». Ja diguerem a la primera resenya que l'orquestra dirigida per l'expert mestre senyor Petri estava admirablement bé i avui ens ratifiquem en lo mateix, tota vegada que amb el conjunt armònic que executen la riquíssima e inspiradíssima musica de «Cavalleria rusticana», és suficient per a que el públic es faci càrrec de que si bé hi ha algún artista que no està ni en el seu terme mig, en canvi troba un conjunt acceptable, i una reducció de preus que sense ganes, fa cap a tan favoregut teatre.

Creiem que la empresa prepara un aconeteixement amb l'estrena, dintre de pocs dies, d'una òpera catalana. Si és així augurem noves «calderades» com les que quasi a diari es veuen al «Bosque».

CÓMICO

Per a abans d'ahir, dimecres, estava anunciada en aquest popular teatre del Paralelo l'estrena del sàinet líric *El Fielato*, en un acte, lletra d'En Santiago Rusiñol, musica dels mestres Esquerrà i Salvat.

La setmana entrant donarem detalls d'aquesta estrena, esperada amb gran espectació pels nombrosos admiradors del nostre gran humorista.

—En aquest mateix teatre s'estrenà darrerament *El monigotillo*, lletra de Pérez Capo i musica dels mestres Brú i Vela. Un vodevill quelcom groixudet que va passar sense grans entusiasmes, degut a l'esplèndida presentació.

La companyia d'En Juanito Martínez hi posà el coll... i lo demés.

EL BARCELONÍ A LA PLATJA

—En Víctor Hugo té molta raó, com el mar no hi ha cap més espectacle.

—Què podria fer per a rebaixar-me Toni?
 —Caminar força, beure aigua picanta i pagar els comestibles
 al preu que li digui l'adroguer del poble.

DE FORA

Diumenge que vé la companyia catalana que dirigeix En Tormo donarà una extraordinària funció a Sitges, en el teatre «Prado Suburense», representant-se les celebrades obres d'En Santiago Rusiñol: *L'arma, Gente bien, L'acaparador* i *Souper-Tango*.

ressant, plegarem i ens hi tornarem a tombar i a jaure (si ens deixen) a la sorra de la Barceloneta, de cara al mar i d'esquena al sol que'ns va torrant com si fossim de cacau.

Apa!

FLY

Mai, com aquest istiu havíem sentit la mandra. La mandra i l'enervament propis dels neurastènics o cosa per l'istil. Agafem la ploma per a escriure quatre coses sobre sport i, si no'ns cau de les mans, poc se n'hi falta.]

Devegades ho atribuïm a manca d'assumptes. Se fa tant poca cosa an aquest temps de calor!

Però no, és mandra també. Es ganes de no escriure. Dedicar-se al sport del jaure que, segons conten persones enteses, és el millor sport que hi ha.

No obstant el deure ens crida. El deure ens crida, que fem? Anem! correm a complir-lo (que diria En Clavé).

Diumenge passat jogaren de Concurs Copa C. S. l'Andresense i el Centre Sports de Sans, al camp del Barcelona.

Els xicots de Sans estaven un xic de mala lluna i els va costar quart i ajuda vèncer als seus contraris que són un equip perillós. Al últim ho lograren per 3 goals a 2.

... fent constar que han començat al mar els partits del Campionat de Water-Polo que cada any resulta més inte-

El brollador del *Cau Ferrat*

Tot el dia és tranquil·la la estança
 amarada de llum resplendent,
 i amb un subtil oreig de templança
 que li adressa aquell mar gentilment.

En el pati defuig l'enyorauça
 i s'encalma pietosa i veement
 l'il·lusió, que és eterna frissança,
 d'aspirar tot el goig de l'ambient.

Mentre canta en la clara piscina
 aquell vell baptismal, brolladò,
 que és de temps la passió que l'obstina
 com eterna, constant, melodiosa

l'eúritmia cançó
 que la mar li acompanya festosa.

J. VIVES I BORRELL

ESQUELLOTS

Deia l'incommensurable Llanas:

«No hi ha res tant divertit
com passar la nit al llit.»

Si ara el gran humorista visqués veuria que, a Barcelona, hi ha quelcom que diverteix molt més: la lectura dels telegrams de la guerra que publiquen els nostres diaris

I sinó al tanto! Aquí en tenim un que parla d'Iprés. I diu: «En toda la región hay grandes hoyos. En muchos de ellos no es raro encontrar heridos que agonizan y aún *cadáveres* que se ve manifiestamente que huían *medio muertos* a esconderse en alguna trinchera.»

Cadàvers que fugen mig morts!...

Vès si això no és més divertit que lo que aconsella En Llanas!

A jutjar pels domassos dels balcons, la gran festassa de la Baixada de la Mercè anunciada a sò de bombo, no fou

TARTARIN MENOR

—He dit que venia a caçar becaades i ara no'm recordo si és animal de pèl o de ploma...

altra cosa que una migrada manifestació de religiosos sentiments.

En tot el Passeig de Gràcia, la via més *propiciatòria*, no arribaren a una dotzena els balcons guarnits.

I de les lluminàries no'n parlem.

No's vegeren altres llums que els de l'Ajuntament. I no signem a cap regidor dels concurrents a la missa de mitja nit.

El nostre Sanxo ja comença a expansionar-se.

Diumenge va presidir uns *Jocs Florals* i més tard va portar el pendó de una processó.

Això una de dues: vol dir, o que hi ha veritable pau en tota la insula o que el senyor González torna a tenir la vella debilitat de voler presumir.

Sia com sia, alegrem-nos-en.

¿No fou En Rius i Rius l'alcalde més divertit en virtut de aitals flaqueses? ¿Doncs perquè no divertir-nos amb una autoritat governativa ara que'ns topa?...

Se sol·licita de l'Ajuntament la exclusiva per a la venda ambulant de comestibles i *bebestibles*.

Amb un carretonet, el concessionari servirà berenar als ciutadans que en vulguin; *sandwixos*, pastes, vi ranci, a domicili.

Realment això hi feia molta falta a Barcelona.

Ara sí que ens atiparem!

El tinent d'alcalde senyor Ulled ha manat als municipals del seu districte que denunciïn tots els gossos que vegin sense boçal.

Serà divertit.

Serà divertit veure als pobres «Sánchez» empaitant als quissos que trobin pel barri, preguntant-los si es diuen *Estrella* o *Sultán*, demanant-los-hi el domicili; apuntant-se les senyes *personals* i anant-los a denunciar.

No se'ls ha girat mala feina!... tant poca que en tenien!...

NOTES DE CASA:

De la societat política «Unión Republicana Graciense» rebérem unes invitacions per al festival en honor i a benefici de les «Cases Clares»; solemnitat que tingué lloc el dissabte passat a la nit en l'estatge social de l'esmentada entitat.

Tantes mercès.

Ha arribat bacallà nacional que podrà vendre's una mica més barato que l'estranger.

Bacallà nacional?

Vols-t'hi jugar que han pescat an En Cambó mentre es banyava per aqueixes platges?...

Segons informació dels mateixos forners, ara resulta que la farina del *pà únic*, además d'ésser bastant negra... «despide un olor nada agradable al olfato».

Més avall afegeixen:

«Es mucho mejor la que se facilita al ganado de cerda.»
Ja ho sabeu, ciutadans!

No és allò de «Çà com llà també l'havien de dar als porcs»! La cosa ha variat sensiblement.

Ara pot dir-se: «Çà com llà els porcs tampoc la volien»!
I sempre és una satisfacció pel consumidor.

Enllestits els fonaments del monument an En Pí i Margall, s'ha tornat a omplir de terra el sòl on s'hi executaven les obres.

De manera que actualment no resten ni senyes d'on ha de aixecar-se el tal monument.

I ara sí que ja'ns hi podem ajeure, perquè *asseguts* ens cansariem d'esperar.

Don Francisco sí que pot ben dir que ha sigut enterrat dues vegades.

Han sortit per a les seves estacions de destí, les colònies escolars de nens i nenes.

Felices criatures!...

Felices criatures que menjaràn pa moreno autèntic i no aquest pa brut de llevat de fems que'ns veiem obligats a menjar els ciutadans que'ns quedem a fer neutralitat a Barcelona.

Cavallers:

Tenim el gust de fer-los avinent que la setmana pròxima L'ESQUELLA DE LA TORRATXA publicarà un *Número especial*, que pel seu mèrit artístic es vendrà més que el «pa únic».

En dit número, tot ell interessant, s'hi publicarà una COL·LECCIÓ D'EX-VOTOS mal intencionats, deguts a la càustica ploma del saladíssim dibuixant *Ovi*.

Recomanem als nostres habituals parroquians no deixin, divendres que vé, d'adquirir L'ESQUELLA a primera hora, perquè si s'hi adormen, faran tard.

Un revister de «salones de sociedad» fa la ressenya d'un festival celebrat a Caldetes.

Entre altres coses pintoresques i banals, diu que Caldetes és la Niça de Catalunya.

Protesto!..

La Niça de Catalunya és Garraf.

Oi, Artís?

Antoni López, editor — Rambla del Mltg, núm. 20

Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Agua oxigenada neutra "FORET"

ANTISEPSIA, HIGIENE, DESINFECCIÓ :: DENTRIFIC ÚNIC VERITAT

REBUTGEU LES IMITACIONS DE L'AMPOLLA I LES QUE NO TINGUIN EL PRECINTE DE GARANTIA

EDEN CONCERT

Asalto, núm. 12

EL MEJOR MUSIC-HALL DE ESPAÑA

Teléfono 3332 A

Continuos grandes programas de artistas de verdadero primer orden

Gran éxito del aplaudido duetto a gran voz y transformación CRESPI-MILANI

El mejor disolvente de los uratos
Asepsia de las vías urinarias
Cálculos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA

LAMSIOTTE HERMANOS
Sintomas: Urotropina - Hexametileno tetramina - Formina

PÍDASE folleto explicativo. Muestras a los señores médicos
Agto. gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

ANTIGUO JARABE
Y
PILDORAS ANTIRREUMÁTICAS
"GUASCH"
Precio: 5 Ptas frasco

Depositario:
Laboratorio "GUASCH"
De venta:
SEGALÁ · Rambla San José, 14
HIJOS DE VIDAL Y RIBAS · Hospital, 2
FARMACIA DEL LICEO · San Pablo, 1
VICENTE FERRER Y CA Plaza Cataluña
FARMACIA LA CRUZ
en todas las buenas farmacias.

Antoni López
Impressor

Impressions comercials
Treballs de totes menes

Olm, 8, interior
Telèfon 4115 A

BAZAR DE LA UNION 3, UNIÓN, 3
BARCELONA

Útils per a escriptori · Tintes superiors

BLOKS NOTES a 10 cènts.
Bazar de la Unión Unió, 3-Barcelona

TABARIN "MORITZ"

GRANS FESTES TABARINESQUES
RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

Plaça Sepúlveda, 183 :: Telèfon 2044 A

COLECCION DIAMANTE Obras de los más celebrados autores nacionales y extranjeros

TOMOS PUBLICADOS

<p>1. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz.
15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto.
16. A. Pérez Nieva. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplan!
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pí y Margall. Trabajos sueltos.
29. E. P. Bazán. Arco Iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matoses (Gorzuelo). ¡Aleluyas finas!</p> | <p>32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. } A. Flores. Doce españoles de
34. } brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. } Jacinto Laballa. Novelas intima-
42. } mas.
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
44. F. Pí y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La caza de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fífina.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Oavia. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata mixta.
56. Francisco Aloántara. Córdoba.
57. Joaquín Dienta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire.
61. L. Taboada. Colección de tipos.</p> | <p>62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
65. Francisco Pí y Arsuaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Goñi. Río revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios.
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepin. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepin. Muerto de amor.
78. Conde León Tolstol. Venid a mí...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Murger. Elena.
81. Luis Taboada. Siga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.
83. Cyrano de Bergerac. Viaje a la luna.
84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
86. A. Pestana (Oalel). Cuentos.
87. Angel Guerra. Al sol.
88. T. Dostolewsky. Alma infantil.
89. E. de Amicls. Aire y Luz.
90. L. Garofa de Giner. Valentina.
91. E. de Amicls. Manchas de color.
92. Voltaire. Zadig y Micromegas.
93. M. Ugarte. Mujeres de París.
94. Obras menores de Cervantes.
95. Obras menores de Cervantes.
96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.</p> | <p>97. Voltaire. Cándido.
98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
99. J. Benavente. Teatro rápido.
100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. J. León Pagano. La balada de los sueños.
102. A. Guerra. Polvo del camino.
103. Camilo Castello Branco. María Moisés.
104. Graola Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
105. Antología taurina.
106. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
108. Eça de Queiroz. La nodriza.
109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmiento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar.
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusñol. Hojas de la vida.
122. F. de Lamartine. Rafael.</p> |
|---|---|---|---|

Precio de cada tomo: **PESETAS 0'60**

PRONTO APARECERÁ EL TOMO 123 TITULADO

EL PERRO DE SIR JOHN, de Alfonso Karr

LEON TOLSTOY

LA REVOLUCION RUSA

SU SIGNIFICACION Y ALCANCE

Un tomo 8.º de 212 páginas

Pesetas UNA

ENCICLOPEDIA ILUSTRADA

El fotógrafo aficionado . . .	Ptas. 0'50
Los rayos X y el radio . . .	» 0'50
El alcohol en la industria . . .	» 0'50
La aerostación moderna . . .	» 0'50
El electricista aficionado . . .	» 0'50

El mundo riendo

por ROBERTO ROBERT

Edición ilustrada

por TOMÁS PADRÓ

Un tomo en 4.º

Pesetas DOCE

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebirà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

DELÍCIES CANICULARS

La ballaruga de carrer